

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie **G. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 545 § 1 kpk w zw. z art. 530 § 3 kpk

w dniu 30 stycznia 2014 r.,

zażalenia wniesionego przez skazanego,

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu

Apelacyjnego z dnia 2 stycznia 2014r., o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w K., prawomocnie zakończonej

wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 21 października 2010r.,

z dnia 17 grudnia 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono skazanemu przyjęcia jego wniosku o wznowienie postępowania z uwagi na to, że nie został on sporządzony i podpisany przez adwokata. Zażalenie na to zarządzenie wniósł skazany, podnosząc, że nie został wezwany do usunięcia braku formalnego w postaci sporządzenia i podpisania wniosku przez adwokata.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie doprecyzować należy, że zarządzeniem z dnia 8 grudnia 2013 r. (k. 373) skazanemu odmówiono uwzględnienia wniosku o wyznaczenie mu kolejnego obrońcy z urzędu, a nie, jak sam twierdzi, wznowienia postępowania.

Zwrócić należy uwagę, że zaskarżone zarządzenie zostało wydane po przeprowadzeniu czynności procesowych, polegających na wyznaczeniu skazanemu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania, opracowaniu przez tego obrońcę opinii o braku podstaw do złożenia wniosku oraz wezwaniu skazanego do usunięcia braku formalnego w trybie art. 120 § 1 k.p.k. W tym zakresie postępowanie przeprowadzone zostało prawidłowo.

Nieprawdą jest stwierdzenie skarżącego, że w toku postępowania okołowznowieniowego nie został on wezwany do usunięcia braku formalnego w postaci sporządzenia i podpisania wniosku przez adwokata. Czynność ta dokonana została na mocy zarządzenia z dnia 20 listopada 2013 r. (k. 366), którego odpis skazany odebrał w dniu 25 listopada 2013 r. (k. 370). Nie można przy tym uznać, aby wezwanie to było w jakikolwiek sposób bezskuteczne, a organ procesowy był zobowiązany do wzywania skazanego do usunięcia braków formalnych każdorazowo po odmowie wyznaczenia mu kolejnego obrońcy z urzędu, który przecież może być wyznaczony tylko w wyjątkowych sytuacjach naruszenia przez poprzedniego obrońcę obowiązków zawodowych. W przypadku wyznaczenia kolejnego obrońcy obowiązek taki aktualizowałby się, natomiast w przypadku odmowy wyznaczenia kolejnego obrońcy z urzędu skuteczne pozostaje wcześniejsze wezwanie do usunięcia braków formalnych, po przedstawieniu stanowiska w sprawie przez pierwszego obrońcę z urzędu. Podkreślić należy, że zaskarżona decyzja procesowa nie zamyka skazanemu drogi do ubiegania się o wznowienie postępowania, przy założeniu, że spełnione zostaną wszystkie warunki formalne tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

